

Остання зупинка

КУПИТИ

Вона — найважливіша людина в її житті. Хоча вони могли ніколи не зустрітися...

Оґаст двадцять три. Вона впевнена, що ані магії, ані кохання, як у кіно, не існує, а єдиний розумний спосіб прожити це життя — залишатися самотньою. Оґаст вірить, що цього не здатні змінити навіть переїзд до дивакуватих сусідів у Нью-Йорку й робота в цілодобовому оладковому ресторанчику. І, звісно ж, немає жодного шансу на те, що щоденна поїздка на метро зі звичної боротьби з нудьгою та перебоями в електропостачанні обернеться чимось більшим..

Та одного дня у вагоні метро Оґаст зустрічає привабливу дівчину. Джейн. Дивовижна, чарівна, загадкова, неможлива Джейн. Грубі риси, розтріпане волосся й м'яка усмішка — саме такою з'являється Джейн у своїй шкірянці, щоб урятувати ранок Оґаст, коли та найбільше цього потребує.

Зустрічі з Дівчиною-з-метро поступово стають найкращою частиною дня Оґаст. Та невдовзі вона усвідомлює, що Джейн не просто схожа на панкрокерку 70-х, а й справді перенеслася з тих часів. Тож Оґаст доведеться повернутися до того, що вона намагалася полишити в минулому, щоб допомогти Джейн і зрештою повірити в те, що дива трапляються.

«Остання зупинка» Кейсі Макквістон — це магічна, сексуальна й чуттєва історія, де неможливе стає можливим, коли Оґаст робить усе, що в її силах, щоб урятувати дівчину, загублену в часі.

1

Оголошення на смітнику обіч новоорлеанського фастфуду «Попайз» на розі Парксайг і Флетбуш-авеню:

*ШУКАЄМО МОЛОДУ САМОТНЮ
СПІВМЄШКАНКУ У КВАРТИРУ З ТРЬОМА
СПАЛЬНЯМИ. ВГОРУ СХОДАМИ, ШОСТИЙ
ПОВЕРХ, 700 ДОЛАРИВ/МІС. НОРМАЛЬНО
СТАВИШСЯ ДО КВІР- І ТРАНСЛЮДЕЙ. НЕ
БОЇШСЯ ВОГНЮ І СОБАК. НЕ ТЕРЕЗИ, БО
ОДНІ ТЕРЕЗИ В НАС УЖЕ Є. ПОКЛИЧ НІКО.*

— Можна тебе торкнутися?

Це перше, що каже татуйований хлопець, коли Огаст вмощується на потертій серединці дивана з коричневої шкіри. За останні чотири з половиною роки в коледжі вона надивилася на такі полуцені вживані штукенції.

Це дивани, на які тебе пускають переночувати. Які завалюють підручниками. На яких сидиш посеред вечірки, посьорбуючи давно відкриту коду й ні з ким не розмовляючи. Типовий помийний диван для всіх, кому трохи за двадцять.

Більшість меблів тут такі самі помийні, як і диван. Усі різні, знайдені в комісійних магазинах чи просто підібрані з вулиці. Але татуйований хлопець — Ніко, так було написано в оголошенні, — сідає напроти в шикарне дизайнерське крісло з отоманкою.

Уся квартира така: суміш звичного і дуже незвичного.

Вона маленька й тісна, стіни пофарбовані в кричущі жовті й зелені тони. Майже з усіх поверхонь звисають і тягнуться до полиць рослини. Невловимо пахне землею. Вікна так само заліплені фарбою по периметру,

як у старих квартирах в Новому Орлеані, але тут їх наполовину заклеїли малюнками, і світло ллється крізь папір, тьмяне й воскове.

У кімнаті стоїть півтораметрова скульптура Джуді Гарленд, зроблена з велосипедних деталей і курчат-маршмелоу. На Джуді скульптура не дуже скидалася, але до неї почепили наклейку з написом «ПРИВІТ, МЕНЕ ЗВУТЬ ДЖУДІ ГАРЛЕНД».

Ніко дивиться на Огаст і тягне до неї руку. Через пару, якою пашіє чай, його обличчя розпливається. Він весь у чорному, а ля гризер, волосся вкладене в андеркат.

У нього виразна щелепа, в одному вусі бовтається кристал. Татування плетуться світло-коричневою шкірою по обох руках і заповзають на шию з-під застібнутого ко-мірця. Голос трохи хрипкий, ніби він нещодавно хворів. У кутику рта затиснена зубочистка.

Так, Денні Зуко, полегше.

— Ем, вибач, — Огаст витріщається, дещо ошелешена запитанням.
— Що?

— Нічого дивного, не подумай, — каже він.

На тильному боці долоні в нього витатуювана спіритична дошка. На кісточках набито: «ПОВНЯ». Боже милий.

— Просто хочу зрозуміти, яка в тебе енергетика. Іноді фізичний контакт допомагає.

— Стій, ти що...?

— Ясновидець, так, — спокійно каже він, а тоді широко й ласкаво шкіриться. Зубочистка перекочується білим рядом зубів. — Можна і так сказати. Чи медіум, екстрасенс, контактер — байдуже.

Господи. Ну звісно. Не може такого бути, щоб кімната в Брукліні просто коштувала сімсот доларів, до неї обов'язково має додаватися Джуді арленд із маршмелоу й підсучаснений Спрінгстін, який ось-ось виголосить, що від аури Огаст тхне дешевими капронками.

Але йти їй нікуди, а на першому поверсі — «Попайз». Огаст Лендрі не довіряє людям, але довіряє смаженій курці.

Вона дає Ніко торкнутися долоні.

— Круто, — каже він рівним тоном, ніби висунув руку з вікна, щоб перевірити, яка погода. Тоді стукає двома пальцями по її кісточках і відкидається в кріслі. — О. Ой, ого, добре. Це цікаво.

Огаст кліпає:

— Що?

Він виймає з рота зубочистку й кладе її на скриню, поряд із мискою з круглими жуйками. Обличчя стає таке, ніби в нього закреп.

— Любиш лілії? — питає він. — Так, тоді я поставлю лілії, коли ти в'їжджатимеш. Як тобі четвер? Майлі треба трошки часу, щоб забрати речі. В неї дуже багато кісток.

Я... Стій, типу, в тілі?

— Ні, жаб'ячих. Вони крихітні, важко руками збирати.

Доводиться пінцетом. — Здається, він помічає вираз на обличчі Огаст. — Майла — скульпторка. Кістки були потрібні для проєкту. А тепер в цій кімнаті будеш жити ти. Не бійся, я пройдуся по кутках зі свічкою.

— Ем... Я не боюся... привидів жаб? — А варто боятися привидів жаб? Може, Майла насправді вбиває їх для ритуалів.

Ніко, годі лякати людей привидами жаб, — чується з коридору. Гарненька чорношкіра дівчина з дружнім повновидим обличчям і довжелезними віями спирається об одвірок, зсунувши захисні окуляри на темні кучері.

Вона усміхається, побачивши Огаст.

Рекомендована література

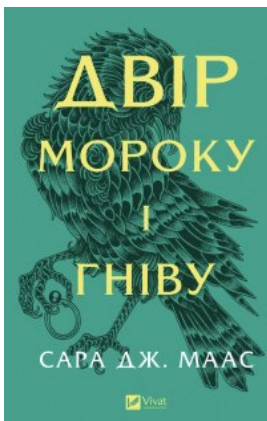
Незавершені справи

Схованка. Книга 2

Вимикач. Книга 3

Двір мороку і гніву.
Книга 2

Хірург. Книга 1

Асистент. Книга 2

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ